

Homília Sv. Otca vo Fatime

Prinášame homíliu pápeža Františka, ktorú predniesol počas svätej omše pri príležitosti 100. výročia zjavenia Panny Márie trom malým pastierikom vo Fatime.

15.05.2017

„Na nebi sa ukázalo znamenie... žena odetá slnkom“, potvrdzuje vizionár z Patmosu v Knihe Zjavenia (12,1) a zaznamenáva tiež, že sa chystala porodiť syna. Potom v evanjeliu sme počuli Ježiša povedať učeníkovi: „Hľa,

tvoja matka“ (Jn 19,26-27). Máme matku. „Prekrásnu Pani“, hovorili si medzi sebou fatimskí vizionári cestou domov v ten požehnaný deň 13. mája pred sto rokmi. A večer sa Hyacinta nezdržala a vyjavila tajomstvo matke: „Dnes som videla Pannu Máriu“. Videli nebeskú Matku. Po stope, ktorú sledovali ich oči, sa naráhali oči mnohých, no títo ju nevideli. Panna Mária sem neprišla, aby sme ju videli. Na to budeme mať celú večnosť, pochopiteľne ak pôjdeme do neba.

Ale ona, predpovedajúc a upozorňujúc na riziko pekla, do ktorého vedie život bez Boha, ktorý hanobí Boha v jeho stvoreníach, nám prišla pripomenúť Božie svetlo, ktoré prebýva v nás a chráni nás, ako sme počuli v prvom čítaní, „dieťa bolo uchvátené k Bohu“ (Zjv 12,5). A podľa Luciiných slov traja privilegovaní sa ocitajú vo vnútri Božieho svetla, ktoré vyžarovalo z Panny Márie. Ona

ich zahalovala plášťom svetla, ktorý jej dal Boh. Podľa myslenia a cítenia mnohých pútnikov, ak nie všetkých, Fatima je predovšetkým týmto plášťom svetla, ktorý nás zakrýva tu ako aj na hocakom inom mieste zeme, keď sa utiekame pod ochranu Panny Márie a prosíme ju, ako nás to učí modlitba Zdravas Kráľovná, „ukáž nám Ježiša“.

Milí pútnici, máme Matku. Zhromaždení ako deti okolo nej žijeme z nádeje, ktorá sa opiera o Ježiša, pretože, ako sme počuli v druhom čítaní, „tí, čo dostávajú hojnosť milosti a darovanej spravodlivosti, budú v živote kralovať iba skrze Ježiša Krista“ (Rim 5,17). Keď Ježiš vystúpil do neba, priniesol nebeskému Otcovi celé naše človečenstvo, ktoré vzal na seba v lone Panny Márie a nikdy ho neopustí. Ako kotvu upriamme svoju nádej na človečenstvo umiestnené v nebi po Otcovej pravici (Ef 2,6). Táto

nádej nech je podnetom v živote nás všetkých. Nádej, ktorá nám vždy pomáha, až do posledného výdychu.

Posilnení v tejto nádeji sme sa tu zhromaždili, aby sme ďakovali za nespočetné požehnania, ktoré nám nebesá dopriali počas týchto sto rokov, ktoré uplynuli pod tým plášťom svetla, ktorý Panna Mária rozprestrela počnúc od tunajšieho nádejou bohatého Portugalska na všetky štyri strany sveta. Pred očami máme príklady ako svätý František Marto a svätá Hyacinta, ktorých Panna Mária voviedla do nesmierneho mora Božieho svetla, aby sa mu klaňali. Odtiaľ im prichádzala sila prekonávať protivenstvá i utrpenia. Božia prítomnosť sa stala konštantnou v ich životoch, ako sa to jasne prejavuje v naliehavej modlitbe za hriešnikov a v neustálej túžbe zotrvať pred „Ježišom skrytým“ vo svätostánku.

Vo svojich Pamätiach (III, č. 6) sestra Lucia dáva slovo Hyacinte, ktorá práve prežila videnie: „Nevidíš mnohé ulice, chodníky a tábory plné ľudí, ktorí plačú od hladu a nemajú čo jesť? A Svätého Otca v chráme v modlitbe pred Máriiným Nepoškvrneným Srdcom? A mnoho ľudí, čo sa modlia s ním?“

Ďakujem, bratia a sestry, že ste ma sprevádzali. Nemohol som sem neprísť uctiť si Pannu a Matku a zveriť jej jej synov a dcéry. Pod jej plášťom sa nestratia, z jej ramien príde nádej a pokoj, ktorý potrebujú a ktorý vyprosujem všetkým mojim bratom a sestrám v krste i v ľudskosti, najmä chorým a znevýhodneným, väzneným a nezamestnaným, chudobným a opusteným. Drahí bratia a sestry, prosme Boha s nádejou, že nás budú počúvať ľudia, a obracajme sa na ľudí s istotou, že nám pomáha Boh.

On nás totiž stvoril ako nádej pre iných, ako reálnu a uskutočniteľnú nádej podľa životného stavu každého. V prosbe a žiadosti ku každému z nás o naplnenie povinností vlastného stavu (List sestry Lucie, 28. februára 1943) nebo tu dáva do pohybu ozajstnú všeobecnú mobilizáciu proti tej ľahostajnosti, ktorá nám zmrazuje srdce a zvyšuje našu krátkozrakosť. Nechceme byť preťatou nádejou! Život môže prežiť iba vďaka obetavosti iného života. „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (Jn 12,24). To povedal a urobil Pán, ktorý nás vždy predchádza. Keď prechádzame krížom, On ním už prv prešiel. Teda to nie my vystupujeme na kríž hľadať Ježiša, ale to on sa uponížil a zostúpil až na kríž, aby našiel nás, a aby v nás zvíťazil nad temnotami zla a priviedol nás k svetlu.

Pod Máriinou ochranou budme vo
svete rannými zornicami, ktoré vedia
kontemplovať pravú tvár Ježiša
Spasiteľa, ktorá žiari na Veľkú noc a
znovuobjavovať mladú a krásnu tvár
Cirkvi, ktorá žiari vtedy, keď je
misionárska, pohostinná, slobodná,
verná, chudobná na prostriedky, ale
bohatá na lásku.

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -ak-

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/homilia-sv-
otca-vo-fatime/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/homilia-sv-otca-vo-fatime/) (09.08.2025)